



ת"פ (תל אביב) 15870-11-22 - מדינת ישראל נ' א.ס.ה.ת ניהול וקידום הנדסי בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב -יפו

ת"פ 15870-11-22 מדינת ישראל נ' א.ס.ה.ת ניהול וקידום הנדסי בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת ציפורה גילוני (גז)

מדינת ישראל

המאשימה:

נגד

1. א.ס.ה.ת ניהול וקידום הנדסי בע"מ
2. היתם אסעד

הנאשמים:

פסק דין

רקע

1. בתאריך 28.05.2024 הודה הנאשם 2 בעובדות כתב האישום בעבירות לפי סעיפים 216(4) ו-219 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") אך בית המשפט (כב' הש' מסארווה) נמנע מלהרשיעו לצורך מתן הזדמנות להסיר את מלוא מחדלי כתב האישום ולשקול המרת התיק לאפיק המנהלי.
2. על-פי עובדות כתב האישום, הנאשמים 1 ו-2 לא הגישו במועד לפקיד השומה את הדו"חות על הכנסותיה של נאשמת 1 לשנת המס 2020 ובכך עברו עבירה של אי הגשת דין וחשבון לפי סעיף 216(4) לפקודה בקשר עם סעיף 117 וסעיף 224א לפקודה.
3. בנוסף עפ"י עובדות כבת האישום, הנאשמים לא שילמו במועד לפקיד השומה מס הכנסה שניכו לעובדים ולקבלני המשנה שלהם בסך ₪ 43,002 אותו ניכו בין החודשים מרץ לדצמבר 2021 ובכך עברו חמש עבירות לפי 219 לפקודה, בקשר עם סעיפים 117, 164 ו-166 לפקודה ולתקנות שהותקנו מכוחה, ובקשר עם סעיף 222 ו-224א לפקודה.
4. כמפורט לעיל, בתאריך 28.05.2024 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה הנאשם 2 יודה בעובדות כתב האישום אך בית המשפט יימנע מלהרשיעו שכן תינתן לו אפשרות נוספת להסרת המחדלים והמרת כתב האישום לאפיק מנהלי.
5. הטיעונים לעונש נשמעו בפניי ביום 26.08.2024 ולאחר מכן הגישו הצדדים טיעון משלים בכתב שכלל הפניות לפסיקה מתאימה.



תמצית טיעוני הצדדים

6. ב"כ הנאשמים בהפנותו לפסיקה ביקש שבית המשפט ימנע מהרשעת הנאשם 2 שכן בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הנאשם 2 שימש כמנהל בחברה ולא כבעליה ולמרות זאת נטל על עצמו אחריות והסיר את מחדלי כתב האישום לרבות תשלום בגין הניכויים בנוסף להסרת המחדלים אשר מחוץ לכתב האישום בכך שהגיש אף את הדו"חות לשנים 2021-2023. לדבריו יש להימנע מהרשעת נאשם 2 או לחילופין להשית עליו קנס בלבד במתחם הנע בין 0 ל- 10,000 ₪.

7. ב"כ המאשימה ביקש לדחות את עתירת ב"כ הנאשמים להימנעות מהרשעת נאשם 2 וביקש כי בית המשפט ירשיעו שכן לדבריו ב"כ הנאשם 2 טען זאת בעלמא מבלי להציג ראיות לנזק קונקרטי שייגרם לנאשם 2, אשר הינו בעל עבר פלילי כפי שעולה **מת/1**, שייגרם כתוצאה מהרשעתו.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337 (להלן- **הלכת כתב**) הקובע כי הימנעות מהרשעה הינה חריגה ואפשרית בהצטבר שני תנאים, האחד - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. השני - על ההרשעה להוות פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ולפסיקה נוספת וטען כי עניינו של נאשם 2 אינו נכנס למבחנים אלה שכן כאמור בא כוחו לא הציג תשתית ראייתית לנזק שייגרם לו כתוצאה מההרשעה אלא טען זאת באופן כללי ותאורטי ולנאשם 2 ממילא עבר פלילי.

לגוף העניין טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם בכל הנוגע לעבירה לפי סעיף 216(4) לפקודה שעניינה אי הגשת דו"ח במועד נע בין מאסר ע"ת ל-8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית של התחייבות להימנע מעבירה וקנס הנע 8500-29,200 ₪ לכל עבירה ומתחם העונש ההולם לעבירה לפי סעיף 219 לפקודה שעניינה אי תשלום מס שנוכה נע בין מאסר ע"ת ל-7 חודשי מאסר בפועל לצד התחייבות להימנע מעבירה וקנס הנע בין 4300-75300 ₪. משכך ביקש ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש הנמצא בתחתית המתחם בשים לב לכך שהנאשם 2 הסיר את מלוא המחדלים ועתר כי בית המשפט ישית עליו מאסר ע"ת לפי שקול דעתו, קנס והתחייבות להימנע מעבירה. באשר לחברה, שהינה חברה פעילה, עתר ב"כ המאשימה להשית עליה קנס שנע בין 8500-29,200 ₪.

הנאשם בדברו האחרון בפני בית המשפט עתר כי בית המשפט יימנע מהרשעתו נוכח העובדה כי הינו קבלן רשום והרשעה תפגע בעבודתו ונוכח העובדה כי הסיר את מלוא המחדלים הן בכתב האישום והן מחוצה לו. לחילופין ביקש כי בית המשפט ישית עליו קנס בלבד כפי שטען סניגורו והביע חרטה על מעשיו.

עתירת ההגנה להימנע מהרשעה -דין והכרעה



8. בית המשפט העליון קבע בעניין תמר כתב כי הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי. על פי ההלכה בעניין תמר כתב, כאשר בית המשפט מתבקש להימנע מהרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם מהרשעתו ולאזנו מול חומרת המעשה בו הורשע. הנאשם נדרש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולבסס אותה בראיות (ראה גם רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.10.2018)).

9. אני סבורה כי במקרה שלפני, הנאשם ובא כוחו לא הצביעו על נזק ממשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם 2 מהרשעתו. טענתם לפיה יש להימנע מהרשעה בשל נזק שייגרם לנאשם המשמש כקבלן רשום, אשר יש לו עבר פלילי בעבירות תכנון ובנייה כפי שעולה מת/1, שעה שהוא משמש כקבלן רשום, דינה להידחות שכן מדובר באמירה כללית-תאורטית שלא בוססה ראיתית ונראה כי על אף עברו הפלילי הכולל עבירות תכנון ובנייה בתחום עיסוקו כקבלן, הרי שהדבר אינו מעלה או מוריד לעניין עיסוקו כקבלן רשום.

10. מעבר לצורך מצאתי לציין כי ב"כ הנאשם 2 נמנע מלהפנותו לשירות המבחן על מנת לבחון את שאלת אי ההרשעה. פנייה לשירות המבחן, הבוחן את נסיבות ביצוע העבירה ושוקל את הנזק העשוי להיגרם לנאשם אם יורשע, היא הנתב המתאים לשקול אי הרשעה.

11. משכך, אני סבורה כי בנסיבות אלה הבקשה להימנע מהרשעה אין בה ממש ומשכך אני דוחה אותה ומרשיעה את הנאשם בעובדות כתב האישום בעבירות של אי הגשת דין וחשבון, לפי סעיף 216(4) לפקודה ו- 5 עבירות של אי תשלום מס שנוכה לפי סעיף 219 לפקודה.

קביעת מתחם העונש ההולם - דין והכרעה

12. תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין), הסדיר את הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה בקובעו מנגנון תלת שלבי בעת גזירת העונש. **בשלב הראשון** יקבע בית המשפט את מספר האירועים הנכללים בעובדות כתב האישום וכנגזרת מכך יקבע את מספר מתחמי הענישה. **בשלב השני** יקבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתחשב בעקרון המנחה: הלימה בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. במסגרת זו ייתן בית המשפט דעתו לשלושה פרמטרים: הערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. **בשלב השלישי** יבחן בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובהתחשב באלה כמו גם בשקול הרתעת היחיד והרבים, יקבע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה. חריגה מהמתחם תתאפשר רק בנסיבות חריגות של שיקום, או בהתקיים צורך יוצא דופן בהגנה על שלום הציבור (סעיף 40א-40ג לחוק העונשין).



13. בעניינינו, אני מוצאת כי כתב האישום מתאר אירוע אחד מתמשך בהתאם למבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.2014) ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

14. באשר לערכים החברתיים אשר נפגעו מביצוע העבירות - עסקינן בעבירת מס. ככלל, מדובר בעבירות כלכליות, המבוצעות מתוך רדיפת בצע, בניסיון להשיג רווחים קלים על חשבון הציבור ולכן יש לשאוף לביטול אלמנט הכדאיות הכלכלית בביצוען. מעבר לפגיעה בקופה הציבורית, עבירות מסוג זה פוגעות גם בעיקרון השוויון בנשיאה בנטל המס ובחשיבות שימור מנגנון הדיווחים לרשויות המס.

15. באשר לנסיבות ביצוע העבירות - במקרה שלפני הנאשמים לא הגישו דוחות במועד ולא שילמו במועד את סכומי המס שניכסו שעמדו על כ - 43,002 ש"ח. במקרה שלפניי נאשם 2 הסיר את מחדלי כתב האישום ואת המחדלים שמחוץ לכתב האישום. משכך אני מוצאת כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה נמוכה.

16. באשר למדיניות הענישה הנוהגת - עיון בפסיקה הנוהגת במקרים דומים, מעלה כי מתחם העונש ההולם בעבירות לפי סעיף 216(4) לפקודה נע בין מאסר ע"ת ל- 8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ומתחם העונש ההולם בעבירות לפי סעיף 219 לפקודה נע בין מאסר ע"ת ל- 7 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית כאשר בהתאם למדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה, פרמטרים שעל בית המשפט לשקול הם היקף העבירות, משך זמן ביצוע העבירות והסרת המחדלים (ראה למשל ת"פ 4977-07-22 אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נ' אוורסט ריתוך בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (19.7.2023); ת"פ (ת"א) 17979-12-15 מדור תביעות מס הכנסה תל אביב נ' גרף פרויקטים 2009 בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (31.1.2018); ת"פ (ת"א) 18351-11-22 מדינת ישראל נ' ג.פ.ס. אחזקות בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (23.12.24); ת"פ 42422-03-23 מדינת ישראל נ' שבטי ישראל לבנין ופיתוח רעננה ר.צ. בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (31.1.2024)).

17. לאור האמור לעיל ובהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40ג), אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הכולל בנסיבות נע בין מאסר על תנאי ל- 8 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות בצד מאסר ע"ת, קנס והתחייבות כספית.

18. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק) - זקפתי לקולא את הודיית נאשם 2 בכתב האישום והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד התחשבתי בכך כי הנאשם 2 הסיר את כלל המחדלים.



19. אין במקרה שלפני שיקולי שיקום ושיקולים של הגנה על שלום הציבור אשר יש בהם כדי להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.

20. נוכח כל האמור לעיל ולאחר שלקחתי בחשבון את כלל השיקולים ובשים לב לענישה הנוהגת, אני סבורה שיש למקם את הנאשמים בתחתית המתחם, הן לעניין המאסר והן לעניין הקנס.

21. אשר על כן אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשמת 1:

א. קנס בסך 9000 ₪ שישולם בתוך 30 יום מהיום.

נאשם 2:

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות מס על פי פקודת מס הכנסה מסוג עוון.

ג. קנס בסך 8500 ₪. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.3.2025 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. באם תשלום אחד לא יפרע במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע.

החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/פיצוי/ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה)** - בטלפון **35592*** או בטלפון **073-2055000**

· **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.



ניתנה היום, בכ' טבת תשפ"ה, ב-20 ינואר 2025,
בהעדר הצדדים.